

ЗА СТАРИТЪ ВРЕМЕНА.

(Разкази изъ селскитѣ животѣ).

— Ехъ, синко! като си напомня за нашитѣ стари времена, очитѣ ми се напълватъ съ сълзи, сърдцето ми се кжса; немога денѣ и нощѣ да ги забравя... Когато поглѣдна на моята изнемощяла снага и кога си напомня за младината, онѣзи веселби, онази радостъ, сила и коветъ, става ми тѣжко. Мжчно се забравягъ такива времена! Азъ да си кажа правичката, че не обичамъ вашитѣ времена. Животъ бѣше нашийтъ. И хората бѣха други тогава; сегашнитѣ никакъ не приличатъ на тогавашнитѣ. Какво знаятъ сегашнитѣ хора? Да ги попиташъ на какво стои земята, немогатъ ти отговори, а се напгватъ съ своето знание, съ своята наука, гачи ли сж стигнали на Бога ржакава. Азъ да земна да ви разказвамъ какво съмъ видѣла и чула отъ моята сто и петъ годишна баба, то вие щѣ останете слисани. Много знаѣше тя, Богъ да я прости, умна жена бѣше, да се помѣне въ дъното на рай. Колко пѣсни и приказки знаѣше номага ви изказа! Знаѣше колко пжти слѣзвалъ дѣдо Господъ на земята; какво казалъ дѣдо Адамъ на баба Ева; колко сж небесата; какъ Богъ направилъ свѣта и пр. Хелѣ да земнѣше пѣкъ да ви разказва за самодивитѣ и караконжевцитѣ, вѣрвамъ, че ще останите